

[K. B. Andersen.]

lejlighed, men når man tænker på, hvordan udvalgsarbejdet om denne sag er forløbet, kunne man i og for sig have ønsket, at offentligheden havde haft lejlighed til at se, hvor sagligt og roligt og konstruktivt dette udvalgsarbejde foregik. Derfor er det lidt beklageligt, når man når frem til den anden behandling, hvor dette udvalgsarbejde skal præsenteres for offentligheden, hvor det skal frem her i salen, at de to ærede medlemmer — formentlig, må man gå ud fra, på deres partiers vegne — stiller et dagsordensforslag, der kun kan være egnet til at give offentligheden indtryk af, at en så betydningsfuld sag som denne tager man altså ikke alvorligt. Den skal bruges til lidt politisk leg i sandkassen. Det er en beklagelig optræden, som i hvert fald ikke er egnet til at fremme respekten for arbejdet her i folketinget, og så kan man spørge, hvad de ærede medlemmer vil opnå med dette dagsordensforslag.

Der er én eneste ting, der er helt sikker, hvis dette dagsordensforslag blev vedtaget, og det er, at man foreløbig ville få standset tillægspensionen for lønmodtagerne. Det er det eneste helt sikre; for det, dagsordensforslaget beder om, er jo, at man inden tredje behandling udarbejder de ændringsforslag, der er fornødne for, at tinget kan tage stilling til en alle omfattende tillægspension. Det vil altså sige, at den tillægspensionsordning, som lønmodtagerne venter og håber at få vedtaget nu, vil man fra de to partiers side gøre et forsøg på at spænde ben for.

Derudover ville man jo ikke opnå meget. Man siger her, at der skulle være tid til at udarbejde ændringsforslag, så at tinget kunne tage stilling, men der tales udtrykkelig ikke om, at der skal udarbejdes et egentligt forslag, og selv om det er det, man har villet sige med denne mærkværdige sprogbrug, er det rigtigt, som den højtærede arbejdsminister allerede har givet udtryk for tidligere på dagen, at tilsagnet om den almindelige ordning er givet og er givet så klart, som det overhovedet kan gives.

I fremsættelsestalen gjorde den højtærede minister opmærksom på — som ministeren også selv var inde på tidligere på dagen — at regeringen havde besluttet at

nedsætte et hurtigt arbejdende udvalg til at arbejde med, hvordan denne ordning kunne bygges videre ud, og den højtærede minister nævnte både i sin fremsættelsestale og, så vidt jeg erindrer, også her tidligere på dagen det langt, langt større perspektiv, som denne ordning kan være en løftestang for, nemlig den ordning, der lidt slagordagtigt er blevet kaldt den svenske ordning, altså en egentlig tillægspensionsordning, en egentlig efterlønsordning omfattende alle i dette land, også ud over kredsen af lønmodtagere, så allerede af den grund var den foreslåede dagsorden komplet overflødig.

Der er tidligere gjort opmærksom på, at i det udvalgskommissorium, som den højtærede socialminister fremkom med i januar måned, da man nedsatte det udvalg, der skal tage disse opgaver op, pegede man igen på, at det er regeringens opfattelse, at det må undersøges, på hvilken måde denne tillægspension kan bygges ud; altså, tilsagn er givet gang efter gang så klart, som det overhovedet kan gives. Jeg mener, det ville være sagligt meget forkert at jage den sag igennem, som de ærede medlemmer her lægger op til, for det er jo en gennemjagning af forslaget, der er tale om, medens der forud for forslaget om Arbejdsmarkedets Tillægspension ligger et flerårigt arbejde. Alle medlemmer i denne sal kender jo den betænkning, der blev afgivet af tillægspensionsudvalget i 1963, hvor man som bilag kan finde referaterne fra overenskomstforhandlingerne i 1961, da der mellem arbejdsmarkedets parter blev enighed om, at der skulle nedsættes et udvalg — jeg beder om tilladelse til et citat —:

„som nærmere skal undersøge mulighederne for at indføre en pensionsordning. For at sikre kendskab til en pensionsordnings økonomiske konsekvenser i fremtiden antager udvalget aktuarmæssig assistance.

Forudsætningen for en eventuel pensionsordning må være, at den finansieres gennem bidrag såvel fra arbejdsgiverne som arbejderne.“

Jeg vil ikke engang sige: dér begyndte det — for det er begyndt ved utallige drøftelser på arbejdspladserne og mellem arbejdere og arbejdsgivere tidligere — men